

## Hồi 340

### Kinh Châu chi tranh

**Đ**ồ Phụng Tam nhìn Dương Toàn Kỳ vào rừng, sau khi khẳng định thủ hạ của hắn lưu lại hết bên ngoài mới nhẹ nhàng từ trên cây tung mình xuống.

“Soạt!”.

Y bật hỏa tập trong tay lên phát ra tín hiệu đưa họ Dương đến nơi gặp mặt. Dương Toàn Kỳ vận hắc bào, hông đeo trường kiếm xuất hiện cách đó chừng năm trượng, chậm rãi tiến lại gần.

Đây là một cuộc hội ước vô cùng nguy hiểm, hai bên đều đề phòng lẫn nhau, bởi cả hai đều có lý do để giết chết đối phương.

Đối với Dương Toàn Kỳ mà nói, nếu lấy được đầu Đồ Phụng Tam dâng lên cho Hoàn Huyền ắt sẽ làm quan hệ mỗi ngày thêm một khấn trương giữa hắn và họ Hoàn bớt phần căng thẳng, còn Đồ Phụng Tam, đến giờ phút này y và Dương Toàn Kỳ vẫn đang ở thế đối địch. Tác phong xưa nay của y là tuyệt đối không lưu tình với địch nhân, đương nhiên lần này họ Đồ đến là để liên kết với Dương Toàn Kỳ, nhưng trước khi “giao đàm” Dương Toàn Kỳ có suy nghĩ này cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Đồ Phụng Tam xòe hai tay ra, chứng tỏ mình không có địch ý.

Dương Toàn Kỳ vẫn chậm rãi tiến lại gần y, mặt không biểu tình, chỉ lạnh lùng quan sát Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam nhìn thẳng vào ánh mắt không chút thiện cảm của đối phương, chậm rãi nói: “Dương huynh chịu đến phó ước lần này khiến Đồ mỗ vô cùng cảm kích”.

Song mục Dương Toàn Kỳ phát ra những tia dị quang sắc bén, thăm dò y hồi lâu rồi đột nhiên bật cười nói: “Đồ huynh phong thái hơn xưa rất nhiều, chắc hẳn những ngày ở Biên Hoang Tập phải rất phong quang. Chỉ là bản nhân có một chuyện còn chưa hiểu, xin Đồ huynh chỉ giáo. Có sao huynh không ở Biên Hoang Tập phong lưu khoái hoạt mà lại tới đây quản chuyện của ta làm gì?”.

Đồ Phụng Tam hừ lạnh một tiếng nói: “Ta không quản chuyện của Dương huynh, mà là chuyện của Hoàn Huyền, hơn nữa còn có một lý do rất chính đáng nữa. Dương huynh chắc cũng biết ta đây là người ân oán phân minh thế nào rồi phải không?”.

Thần sắc Dương Toàn Kỳ trở nên âm trầm, bất ngờ rút trong ống tay áo ra mật hàm mà Đồ Phụng Tam chuyển cho hắn, kích động mở bật ra rồi gần giọng nói: "Nếu đã như vậy, tại sao còn gửi bức thư này cho ta? Trong thư có liệt rõ thời gian địa điểm ta và Ân Trọng Kham gặp nhau trong mấy tháng gần đây, huynh muốn lấy thứ này để uy hiếp ta sao?".

Kế đó hắn vò mật hàm giữa hai lòng bàn tay, chậm chậm xoa nhẹ, bức thư lập tức biến thành bột giấy rơi lả tả xuống đất, vừa tỏ rõ sự phẫn nộ trong lòng, đồng thời cũng hiển lộ một thân nội lực tinh thâm tuyệt đỉnh.

Đồ Phụng Tam vẫn cầm hỏa tập, lạnh lùng nhìn hắn, đến khi mật hàm tan biến trong không gian, mới mỉm cười nói: "Nếu Dương huynh biết được tin tức ghi trong mật hàm đến từ đâu, thì có lẽ huynh còn cảm ơn ta nữa đó, nếu không thì e là huynh mất mạng trong tay Hoàn Huyền cũng còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra cũng không chừng".

Dương Toàn Kỳ chau mày lại, nét mặt có vẻ sợ hãi, ngạc nhiên thốt lên: "Hoàn Huyền?".

Đồ Phụng Tam chỉ khẽ gật đầu.

Dương Toàn Kỳ nhìn y không chớp mắt, thần sắc chuyển dần sang nặng nề căng thẳng, chậm chậm nói từng chữ một: "Sao ta có thể biết không phải Đồ huynh đang dùng kế ly gián?".

Đồ Phụng Tam thở dài: "Dương huynh là người có trí tuệ, chắc cũng đã hiểu tình hình ở Biên Hoang Tập chúng ta. Biên Hoang Tập hai lần rơi vào tay địch nhân, chúng ta chỉ lo trốn chạy và phản công, lấy đâu ra thời gian nhàn rỗi mà để ý chuyện ở Kinh Châu? Huống hồ giờ không phải là trước đây, thân tộc, thủ hạ của ta ở Kinh Châu không phải bị giết thì cũng đang lưu lạc chân trời, giờ e là chỉ có thế lực của Hoàn Huyền mới có thể nắm rõ chuyện huynh và Ân Trọng Kham gặp gỡ bí mật mà thôi, huynh thấy có đúng không?".

Dương Toàn Kỳ trầm ngâm giây lát, thần sắc dần trở lại bình thường, chau mày nói: "Nói như vậy thì ở bên cạnh Hoàn Huyền vẫn còn người của Đồ huynh, hơn nữa địa vị của người này cũng khẳng định không thấp, có lẽ là một trong những tâm phúc của Hoàn Huyền nữa, Đồ huynh có thể tiết lộ một chút để ta tận tường hay không?".

Đồ Phụng Tam thầm nhủ mặc cho người suy đoán thế nào cũng quyết không thể ngờ người đó lại chính là kẻ xưa nay không hề có quan hệ gì với y như Hầu Lượng Sinh, bèn trầm giọng nói: "Thân phận của người này tại hạ buộc phải bảo mật, mong Dương huynh bỏ quá, hơn nữa chuyện này quan hệ rất trọng đại, ngoài Ân Trọng Kham ra, Dương huynh tuyệt đối không thể tiết lộ cho người thứ tư hay biết. Có trời mới biết trong đám tâm phúc của Dương huynh có người của Hoàn Huyền tiềm phục hay không?".

Dương Toàn Kỳ bất mãn nói: “Đồ huynh đã không tín nhiệm ta, tại sao còn đến tìm ta làm gì? Úp úp mở mở như vậy không phải là thiếu thành ý lắm sao?”.

Đồ Phụng Tam ung dung nói: “Dương huynh hình như vẫn chưa hiểu hoàn cảnh của mình lúc này thì phải, nói cho huynh biết, cho dù không có kế ly gián của Tư Mã Đạo Tử, Hoàn Huyền cũng không dễ tồn tại một thế lực nào khác ngoài y ở vùng Kinh Châu này đâu. Dương huynh nhận chức thứ sử U Châu, lại tích cực ủng hộ Ân Trọng Kham khôi phục chức thứ sử Kinh Châu là đã phạm vào đại kỵ của Hoàn Huyền rồi. Sự thật thì căn bản không cần chúng ta ly gián Hoàn Huyền cũng đã quyết ý trừ đi hai người rồi, chuyện này ta nghĩ ai ai cũng biết cả rồi. Có thêm một minh hữu trung thực như ta đây, đối với Dương huynh chỉ có lợi mà không có hại. Dương huynh còn cần ta nói nữa không?”.

Dương Toàn Kỳ trầm mặc suy nghĩ thêm một lúc rồi mới ngẩng mặt lên hỏi: “Đồ huynh có thể giúp ta những chuyện gì?”.

Đồ Phụng Tam biết hắn đã động tâm, bèn mỉm cười đáp: “Huynh có thể nhận được sự ủng hộ tuyệt đối từ Biên Hoang Tập”.

Dương Toàn Kỳ ngạc nhiên nhìn y chăm chăm, hồi lâu sau mới bất ngờ lên tiếng hỏi: “Giờ quan hệ của Đồ huynh và Lưu Dụ là thế nào?”.

Đồ Phụng Tam than thầm trong bụng. Từ đầu đến cuối y luôn tránh đề cập đến Lưu Dụ, hy vọng không dây dưa nhiều chuyện, đồng thời cũng muốn họ Dương nghĩ rằng việc kết minh này chỉ là hành động đối phó với Hoàn Huyền mà thôi. Chỉ có điều giờ đây thanh danh của Lưu Dụ quá lớn, một câu “nhất tiễn trăm Ẩn Long” càng đào sâu thêm mâu thuẫn thâm căn cố đế giữa cao môn và hàn môn ở Kiến Khang. Đám cao môn danh sĩ giống Dương Toàn Kỳ, Ân Trọng Kham tuy có lòng thay đổi, nhưng cũng chỉ như Vương Cung ủng hộ sách lược “trấn chi dĩ tĩnh” của Tạ An trị quốc, vậy nên bọn hắn cũng khó lòng mà chấp nhận nổi nhân tuyển được Tạ Huyền chọn ra trong đám hàn sĩ áo vải như Lưu Dụ”.

Y lại vừa nhắc đến Biên Hoang Tập, nên càng khó tránh không đề cập tới Lưu Dụ, vì ngoại nhân hoàn toàn không hiểu tình hình ở Biên Hoang Tập, nên ai ai cũng cứ ngỡ Lưu Dụ đương nhiên chính là lãnh tụ tối cao ở đây, mà không hề hay biết sự thực lại hoàn toàn khác với những gì họ tưởng tượng.

Đồ Phụng Tam điềm đạm đáp: “Lưu Dụ đã trở về Bắc Phủ binh, tạm thời không có quan hệ gì với Biên Hoang Tập”.

Dương Toàn Kỳ có vẻ bán tín bán nghi, một lúc lâu sau mới chau mày nói: “Không phải ta hoài nghi ảnh hưởng của Đồ huynh với Biên Hoang Tập, nhưng một nửa Biên Hoang Tập là người Hồ, trước tiên không nói chuyện họ có hứng thú nhúng tay vào chuyện phương Nam

hay không, mà dù là họ có chịu quản chuyện phương Nam đi chẳng nữa thì để người Hồ làm vậy cũng không phải là chuyện hay ho gì”.

Đồ Phụng Tam thầm thở dài một tiếng, tự nhủ nỗi e sợ của đám cao môn quý tộc ở phương Nam với người Hồ chỉ e đã đến mức phi lý tính rồi.

Với tác phong xưa nay của y, lúc này có lẽ đã phất áo bỏ đi rồi, nhưng vì nghĩ cho đại cục, y đành không thể không giằn cơn giận của mình xuống mà giải thích: “Hoang nhân chịu đối phó với Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn không chỉ vì cừu hận, mà còn vì muốn sinh tồn nữa. Việc quan trọng nhất trước mắt không phải là so đo Hồ Hán, mà là tìm cách ứng phó với sự uy hiếp của họ Hoàn, họ Nhiếp đó. Nếu để Hoàn Huyền xưng bá Kinh Châu, vậy thì chẳng những Dương huynh và Ân Trọng Kham chết không chỗ chôn, mà cả Biên Hoang Tập cũng rơi vào kiếp nạn trùng trùng. Đây là một vấn đề mang tính chất tồn vong, mọi suy nghĩ khác có lẽ cũng nên tạm thời gác sang một bên”.

Dương Toàn Kỳ cười khổ nói: “Không giấu gì Đồ huynh, ta cũng từng có ý muốn mượn sức Biên Hoang Tập, bằng không thì đêm nay ta cũng không đến gặp Đồ huynh làm gì, chuyện này chỉ cần hé lộ một chút ra ngoài thì Hoàn Huyền khẳng định sẽ không bỏ qua đâu”.

Đồ Phụng Tam hân hoan nói: “Nếu vậy thì chúng ta có thể nói chuyện kỹ hơn, Dương huynh còn điều gì băn khoăn xin cứ thẳng thắn nói ra”.

Dương Toàn Kỳ nói: “Không phải ta băn khoăn, mà là Ân Trọng Kham băn khoăn. Ta từng đưa ra đề nghị liên kết với Biên Hoang Tập để đối phó Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn, nhưng Ân Trọng Kham lại chỉ ra rằng Biên Hoang Tập có quan hệ rất mật thiết với thế lực mới quật khởi ở Tái Bắc là Thác Bạt Khuê. Yếu Phi danh chấn thiên hạ chẳng những là tộc nhân Thác Bạt tộc, mà còn là huynh đệ thân thiết với Thác Bạt Khuê. Vậy nên nếu để Biên Hoang Tập mở rộng tới phương Nam sẽ là một kiếp nạn cho người Hán chúng ta”.

Đồ Phụng Tam không vui nói: “Dương huynh có ý kiến gì với cách nghĩ của lão?”.

Dương Toàn Kỳ thở dài: “Ta không đồng ý với lão, đầu tiên là Thác Bạt Khuê giờ vẫn chưa đủ lòng đủ cánh, trong một thời gian dài tới đây y cũng khó lòng mà uy hiếp được tới phương Nam. Kể đó Biên Hoang Tập là nơi Hán Hồ tạp cư, tất cả đều do Chung lâu nghị hội chủ sự, nên có thể nói khả năng Biên Hoang Tập làm nha trảo cho Thác Bạt Khuê hầu như là không có. Chỉ có điều Ân Trọng Kham cứ kiên trì giữ ý kiến của mình, nên ta đành bỏ đi ý đồ này vậy thôi”.

Không ngờ Đồ Phụng Tam lại bình tĩnh nói: “Lão Ân sợ rồi, vậy nên mới mượn có thoái thác thôi. Hừ! Có phải lão chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ không?”.

Dương Toàn Kỳ nói: “Lần này Đồ huynh tới gặp mặt làm ta hiểu rõ thêm tình hình của mình. Ta sẽ đến gặp họ Ân trong thời gian ngắn nhất, lật bài ngựa ra xem lão quyết định thế nào”.

Trong lòng Đồ Phụng Tam chợt dâng lên một cảm giác thất bại, nếu Ân Trọng Kham không chịu hợp tác, chỉ dựa vào sức của một Dương Toàn Kỳ quả thực cũng khó mà thành được đại sự.

Dương Toàn Kỳ lại nói: “Chúng ta cần phải thống nhất cách liên lạc, bất luận cuộc thương nghị với Ân Trọng Kham kết quả thế nào, ta cũng sẽ thông tri ngay cho Đồ huynh hay biết”.

Đồ Phụng Tam gật đầu biểu thị đồng ý, nói: “Tại hạ có một lời thật lòng muốn nhắc Dương huynh, chính là một khi Hoàn Huyền bất ngờ triệt thoái khỏi Giang Lăng, thì thời khắc mà y phát động sẽ không còn xa nữa đâu, huynh nên liệu giữ lấy thân”.

oOo

Lưu Dụ ngồi trên đỉnh đồi cao nhất của hòn cô đảo, trừ mặt phía tây còn thấp thoáng trông thấy lục địa, kỳ dư ba phía còn lại đều là mặt biển mênh mông bát ngát không thấy bờ đâu.

Hòn đảo hoang mới được đặt tên là Dụ Châu này diện tích rất lớn, có lẽ lớn gấp ba lần Biên Hoang Tập, hình dáng như con cua đang vươn hai cái càng về phía Đông, xung quanh là đá ngầm và nước xiết, thuyền bè rất khó qua lại, chỉ có mặt phía Đông, hai bên giáp lục địa, nên như có đê chắn sóng, mặt nước tương đối bình lặng, nhưng ở đây lại có rất nhiều đá ngầm, vậy nên nếu không thông thuộc dòng nước, lật thuyền mất người không phải là chuyện hiếm gặp.

Bờ phía đông là nơi duy nhất có thể neo thuyền trên đảo, mấy trăm căn nhà đã được dựng lên trong khu rừng rậm sát bờ đông, có điều tất cả đều đã bị Vương Hoằng cho một ngọn lửa thiêu rụi, biến thành đồng gạch vụn, còn lan ra cả mấy ngàn cây cổ thụ xung quanh đó nữa, cũng may là còn vài căn nhà khác ở chỗ kín nên không bị bắt lửa. Mấy ngày vừa rồi, Lưu Dụ đã ở tại một trong những căn này để tránh sương mù và những cơn mưa bất chợt thoát đến thoát đi.

Lưu Dụ ngày đêm luyện đao luyện kiếm, sống cuộc sống cách thế, cố gắng không nghĩ đến những chuyện ngoài đảo, tâm không tạp niệm, chìm đắm trong con đường võ đạo dài thăm thẳm, mệt mỏi thì đã tọa điều tức, cảm giác như một hành giả khổ tu vậy.

Đêm nay không hiểu vì sao, gã không thể chuyên tâm luyện võ được như mấy hôm trước, tư tưởng không ngừng dao động, đành bước lên đỉnh cao nhất trên đảo để hít thở chút khí trời gió biển.

Gã cảm nhận được đây là quá trình tất nhiên phải trải qua của người luyện tập Tiên thiên khí công, công lực không tăng theo đường thẳng, mà từ từ tiến lên phía trước như những đợt sóng.

Lúc này gã đang ở mức thấp nhất.

Địch nhân của gã chính là bản thân mình, bao gồm cả những nỗi đau ẩn giấu tận đáy lòng mà gã không muốn ai biết.

Một gốc cây cô đơn lẻ bóng đứng bên bờ vực, bị gió biển thổi cho oằn xuống, lá đã chẳng còn mấy chiếc, nhưng vẫn không chịu khuất phục ngã xuống.

Lưu Dụ bồi hồi cảm xúc đau thương, tình cảnh của gã giờ như gốc cây kia, hoàn toàn lộ ra trước sức mạnh bạo lực của đại tự nhiên, gãy dựa cầu sinh.

Đột nhiên gã nhớ đến Nhậm Thanh Thị, trước khi hai người chia tay, ả đã giải thích nguyên nhân hạ độc thủ với gã ở Kiến Khang, chính vì ả đã phải lòng gã.

Người chết rồi thì sẽ liễu đoạn mọi thứ, chỉ có cách giết chết gã, đoạn tình cảm này mới có thể chấm dứt, vậy thì ả mới không còn chướng ngại trong tâm, có thể bất chấp tất cả mà phóng tay báo thù cho Nhậm Dao. Đó cũng là tâm ý của ả đối với đại Ngụy hoàng triều đã vong quốc của ả.

Nhưng a không thành công, mà còn bảo tồn trinh tiết vì gã nữa.

Lúc đó gã không hề để ý trong lòng, vì gã căn bản không hề tin bất cứ điều gì a nói, nhưng sau đó nghĩ lại, trong lòng không hiểu sao lại chột dưng lên một cảm giác không thể hình dung.

Có đúng là a chung tình với ta không? Có phải ta đã phát điên rồi không? Tại sao tự dưng lại khơi khơi đi tin lời một yêu nữ? Dù a thật sự yêu ta thì sao chứ? Ta tuyệt đối không thể để yêu nữ đó làm cho lầm lạc như đi vào giữa đám sương mù được.

Đối với gã, Nhậm Thanh Thị chỉ là một con cò, một con cò để đối phó Nhiếp Thiên Hoàn. Nhiếp Thiên Hoàn dựa vào Hồ Khiếu Thiên để lật đổ Giang Hải Lưu, vậy thì gã sẽ dùng Nhậm Thanh Thị để lật đổ y, hoàn thành lời hứa với Giang Văn Thanh.

Nhưng có một điều gã không thể phủ nhận, tư sắc phong tình của Nhậm Thanh Thị đích thực có sức hấp dẫn rất lớn với gã. Nếu có thêm một cơ hội như ở Quảng Lăng lần đó, liệu gã có nắm lấy không? Điều này thì chính bản thân gã cũng không có lòng tin.

Nam nhi bình thường đến niên kỷ của gã đa phần đều đã thành gia lập thất, nhưng giờ gã làm sao dám gánh thêm một gánh nặng nữa, làm vậy khác gì hại mình hại người? Hà! Có điều, nếu Đạm Chân vẫn ở bên cạnh gã, nhất định gã sẽ không hề do dự mà đòi nàng sinh cho mình mấy đứa nhỏ trắng trẻo khỏe mạnh.

Nghĩ tới đây, tim gã chợt ứa máu.

Vương Đạm Chân nghe phụ thân qua đời cũng lập tức tự vận, không những vì cái chết đau thương của phụ thân nàng, mà còn để tỏ rõ với gã, dùng cái chết để biểu bạch tấm lòng, điểm này thì gã rõ hơn bất cứ ai.

Ngày lại qua ngày, cừ hận của gã với Hoàn Huyền lại càng sâu đậm, càng chôn sâu, thì lại càng rưng rục. Nếu không phải y giam cầm Đạm Chân thì dù mất đi gia tộc, nhưng vẫn còn Lưu Dự chiếu cố chăm sóc cho nàng, chắc nàng cũng không đến nỗi phải tìm đến cái chết.

Đích thân giết chết Hoàn Huyền chính là nguyện vọng lớn nhất, mãnh liệt nhất của gã lúc này.

Ngoài Hoàn Huyền, kẻ gã thống hận nhất chính là Lưu Lao Chi, cuối cùng sẽ đến một ngày gã khiến cho Lưu Lao Chi phải hối hận.

Đúng lúc này, gã chợt rung mình, toàn thân run lấy bầy.

Cả chính bản thân gã cũng không cảm nhận được sự thật là gã đang ở giai đoạn nguy hiểm nhất trong việc tu luyện Tiên thiên chân khí thượng thừa, nếu để ma tâm chi phối, ắt sẽ dẫn tới tẩu hỏa nhập ma, không những bao nhiêu công sức trước đây tan thành bọt nước mà còn mất hết võ công, nguy cả đến tính mạng.

Nhưng nếu đột phá được quan ải này, công lực sẽ có thể tăng thêm một bậc.

Không có Đạm Chân, cho dù được thiên hạ thì có sao? Tại sao khi đó ta không mạnh mẽ cướp nàng đi? Nhất thời cảm giác hối hận chợt trào dâng trong lòng gã, cùng với đó là cảm giác cô độc, thương tâm và tuyệt vọng khôn cùng. Làm người rốt cuộc là có ý nghĩa gì? Trong thoáng chốc ấy, gã phát giác ra mình đã đến bên bờ vách đá, toàn thân vô lực, nội tâm đang rực cháy một ngọn lửa đáng sợ, kinh mạch khắp người đau như bị kim chích, khó chịu phi thường.

Trong một thoáng mơ hồ, bên tai gã chợt vang lên lời cảnh cáo của Yến Phi: người ta không thể sống mãi với hờn ức và sự đau khổ, những chuyện đã trở thành quá khứ thì không thể vẫn hồi được nữa, chúng ta chỉ có thể nhìn về phía trước. Ý nghĩ này khiến trong lòng gã dễ chịu hơn phần nào.

Ta phải tìm cho mình một lý do để tiếp tục sống, sống chỉ để báo thù la tiếu cực hay tích cực? Trong thời khắc quan trọng này, trong đầu gã chợt thoáng hiện lên dung mạo nguyệt then hoa nhường của Giang Văn Thanh.

Luận tài sắc, Giang Văn Thanh tuyệt đối không dưới Vương Đạm Chân và Nhậm Thanh Thị, lại từng cùng gã vào sinh ra tử, tình sâu nghĩa nặng, tại sao gã không thể bất chấp tất cả vì nàng? Lưu Dụ ngồi thẳng người dậy, nhận ra toàn thân mình đã ướt đầm mồ hôi, lỗ mũi ngứa ran, đưa tay lên quệt thử thì thấy toàn là máu tươi.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, một con thuyền nhỏ hiện lên trong mắt gã.

Lưu Dụ chợt hiểu ra, trong lòng thầm kêu may mắn, giờ mới biết mình suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma, cũng may là linh đài vẫn còn một điểm thần trí sáng suốt, cũng vì nhớ đến Giang Văn Thanh nên bao nhiêu thống khổ mới tiêu tán hết, khiến gã trở lại bình thường.

Lưu Dụ nhảy bật lên, vươn tay đuổi chân, vận công tụ vào song mục quan sát chiếc thuyền đang đi tới, trong lòng lập tức dấy lên cảm giác ngạc nhiên.

Con thuyền nhỏ từ phía đông đi tới, tuy khoảng cách còn xa vẫn chưa thể nhìn rõ tình hình trên thuyền ra sao, nhưng một con thuyền nhỏ như vậy thì chở được bao nhiêu người? Lẽ nào người đến lại là Trần công công? Nghĩ đi nghĩ lại gã thấy cũng hợp lý, chỉ có Trần công công mới nghệ cao gan lớn mà một mình đến khiêu chiến Lưu Dụ gã mà thôi.

Có điều, gã ngược lại hy vọng địch nhân sẽ ồ ạt kéo đến, bởi vì mấy ngày rồi gã đã toàn lực cố gắng, mục tiêu chính là để đối phó với một số địch nhân lớn, nếu chỉ có mình Trần công công đến, quả thật cũng hơi phí những gì gã đã mất công chuẩn bị.

Trong đầu Lưu Dụ lại thoáng hiện lên ngọc dung của Giang Văn Thanh, bất giác cả người nóng bừng lên.

Chỉ cần nàng và ta thật lòng tương luyện, hữu tình kết hợp, Lưu Dụ ta sẽ có thủy có chung, chịu trách nhiệm với nàng, có gì mà không làm được đâu chứ?

Không ai hiểu hoàn cảnh của ta bằng nàng, với sự kiên cường của mình, nàng sẽ chịu được bất cứ đả kích nào, cho dù Lưu Dụ ta bất hạnh chiến tử sa trường, Văn Thanh cũng có thể vì ta mà sinh con đẻ cái nối dõi hương hỏa Lưu gia, chỉ cần giữ kín chuyện này, Đồ Phụng Tam chắc cũng không thể nói gì.

Càng nghĩ gã lại càng hận bản thân, liệu có phải gã đang tìm vật thay thế cho Vương Đạm Chân không? Nghĩ tới đây, trong lòng Lưu Dụ càng thêm mâu thuẫn, lồng ngực như có lửa thiêu đốt, đau khổ vô cùng.

Lưu Dụ thâm kinh ngạc, vội vàng thu nhiếp tâm thần.

Một trận gió biển thổi tới, làm y phục gã bay lên phần phật, tinh thần phấn chấn.

Thuyền vừa vào vịnh nhỏ trên đảo, từ đây gã có thể nhìn thấy rất rõ chỉ có một người trên thuyền. Con thuyền nhỏ đang đưa lác lư trên sóng, nguy hiểm vạn phần.

Kế đó con thuyền đột nhiên bốc thẳng lên khỏi mặt nước một cách không tự nhiên, rồi ụp xuống.

Lưu Dụ biết đối phương đã dụng phải đá ngầm, liền nhún mình triển khai độc môn đề tung thuật, xuyên rừng vượt núi lướt về phía bờ đông hoang đảo.

- o O o -